

Hồi 24**Nữ Thần Trong Rừng Hoang**

Đắc Ý phu nhân nhìn theo Mai Ngâm Tuyết đến khi khuất dạng, nỗi căm hờn biến thành lo âu, dùng tay thay chân cố sức bò vào trong rừng, trong ba hôm lúc thì thị toét miệng chửi rủa, lúc thì lớn tiếng van cầu, song dù là thế nào thì cũng hoàn toàn hoài công.

Y thị không thể nào ngờ được, vào lúc hoàng hôn ngày thứ năm, chân khí bị bế tắc trong người bỗng dưng thông suốt, y thị hết sức mừng rỡ, sau một lúc dưỡng thần, tức khắc đi tìm kiếm Mai Ngâm Tuyết, thề quyết tìm gặp Mai Ngâm Tuyết để phát tiết niềm oán hận trong lòng.

Lúc mặt trời sắp lặn, y thị đã tìm đến khu rừng náu thân của Mai Ngâm Tuyết, vừa bước chân vào bụi cỏ, bỗng nghe "rầm" một tiếng, tức khắc mười mấy nhánh cây từ trong lá bật ra bắn theo mười mấy hòn đá nhọn, bay vun vút với lực đạo rất mạnh.

Đắc Ý phu nhân giật mình kinh hãi, vội lách người tránh qua, nào ngờ chưa kịp đứng vững, bỗng lại có mười mấy hòn đá nhọn từ dưới đất bật lên.

Y thị thét lên một tiếng thảng thốt, tức khắc phóng vọt ra khỏi rừng, song cũng vẫn bị trúng vào vai đau buốt.

Y thị toét miệng mắng:

- Ắ tiện nhân họ Mai kia, người dám ra đây không ?

Chỉ nghe trong rừng vang lên một chuỗi cười lạnh lùng, Mai Ngâm Tuyết nhẹ nhàng bước trên ngọn cỏ đi ra, xiêm áo phát phới như nàng tiên lướt đi trên sóng.

Phi hành trên cỏ vốn đã là khinh công tuyệt đỉnh, song thông thường cũng chỉ có tài lướt đi trên cỏ, còn như bước thư thả ung dung như Mai Ngâm Tuyết thì Đắc Ý phu nhân quả chưa từng nghe và thấy bao giờ.

Y thị không khỏi kinh hoàng nói:

- Người ... người ... ai đã giải huyết cho người ?

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Người có biết một thân công lực của bốn cô nương sau khi bị Long Bố Thi hủy đi mà còn có thể tự khôi phục được sá gì là người chỉ điểm vào huyết đạo ?

Nàng chẳng những có thể ung dung bước trên ngọn cỏ mà còn cất tiếng nói được. Đắc Ý phu nhân càng thêm kinh khiếp, y thị đâu thể nào ngờ được trong bụi cỏ có chôn mấy mươi trụ gỗ hết sức kiên cố.

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười nói tiếp:

- Bốn cô nương đã chuẩn bị sẵn một chỗ rất là mát mẻ, người đã đến đây rồi, xin mời vào đây nghỉ một lát, thế nào ?

Nội lực của nàng chưa hồi phục, sức khỏe còn rất yếu đuối, mặc dù đứng trên trụ gỗ mà cũng vẫn chao đảo chực ngã.

Đắc Ý phu nhân thấy vậy càng tưởng là khinh công của nàng đã đến mức siêu đẳng đâu còn dám tiến vào, có điều là trong lòng hãy còn chút nghi ngờ, nếu nội lực của Mai Ngâm Tuyết đã khôi phục thì tại sao lời nói lại yếu ớt như vậy ?

Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, mỉm cười uể oải nói:

- Nội lực của bốn cô nương chưa hồi phục hẳn, ngay cả nói cũng chẳng có hơi sức, nếu người muốn chuyện trò, xin mời hãy vào đây, trong rừng cũng chẳng có sự mai phục gì lợi hại, không thể nào gây tổn thương cho người được đâu.

Đắc Ý phu nhân thừ ra một hồi, Mai Ngâm Tuyết càng mời mọc thì y thị lại càng không dám vào, y thị thầm nghĩ:

- Thì ra ả giả vờ để gạt gẫm mình !

Bèn cười phá lên nói:

- Người gạt ai chứ đừng hòng gạt lão nương, lão nương không mắc lừa người đâu.

Đoạn quay người phóng vút đi. Mai Ngâm Tuyết trông theo đến khi Đắc Ý phu nhân khuất dạng mới đưa lưng bàn tay lên lau mồ hôi trán, thầm nói:

- May thay !

oOo

Đắc Ý phu nhân kể lại câu chuyện trên tất nhiên là không được tường tận như vậy. Sau cùng y thị nói:

- Hôm ấy sau khi quay trở về, lão nương vì sợ ả tiện nhân đó có thể mò đến ám toán, bèn cất một ngôi nhà trên cây và đặt nhiều cạm bẫy khắp xung quanh. Hừ hừ ! Mặc dù ả ta xảo quyệt như hồ ly, nhưng lão nương dễ thường lại thua kém, lão nương không dám đến khu rừng của ả ta, nhưng ả ta cũng không dám đến đây.

Nam Cung Bình nghe Mai Ngâm Tuyết bình yên vô sự, bất giác thở phào thâm nhủ:

- Thì ra những bầy rập này là để đối phó với Mai Ngâm Tuyết, vậy ra khinh công của mình há chẳng đã tương đương với Mai Ngâm Tuyết, cho nên mới bị rơi vào bầy rập.

Chàng đâu biết khinh công của mình hiện đã cao hơn Mai Ngâm Tuyết mấy phần, chỉ bởi Đắc Ý phu nhân đã ước lượng quá cao khinh công của Mai Ngâm Tuyết, và Nam Cung Bình trong khi ấy, thể lực bị suy giảm.

Đắc Ý phu nhân với giọng căm hờn nói:

- Điều đáng hận là ả tiện nhân ấy độc chiếm lấy chiếc thuyền vỡ, suốt ngày lùng đùng tu sửa, cứ sợ ả ta sửa xong rời khỏi đảo bỏ lại lão nương già chết trên hòn đảo khốn khiếp này, nhưng ... nay lão nương đã có người, không còn sợ ả ta bỏ đi nữa ...

Đoạn vỗ vai Nam Cung Bình buông tiếng cười vang.

Nam Cung Bình thốt người, gằn giọng nói:

- Bà nói vậy nghĩa là sao ?

- Người đa tình như Mai Ngâm Tuyết, đã kết nghĩa phu thê với người, nữ lòng nào để một thiếu niên anh tuấn như người ở lại đây bầu bạn với lão nương ?

Nam Cung Bình tức giận:

- Bà định dùng tôi để uy hiếp nàng phải không ?

Đắc Ý phu nhân cười:

- Người cũng thông minh lắm !

Đoạn bỗng Nam Cung Bình lên phóng đi, băng qua khu rừng ấy là một dãy nham thạch đen ngòm, tiếng sóng biển rì rầm theo gió vọng tới.

Nam Cung Bình phóng mắt nhìn, chỉ thấy bên kia nham thạch lại có một khu rừng, chàng biết trong khu rừng ấy hiện đang có mặt Mai Ngâm Tuyết, người mà chàng đã ngày mong đêm nhớ, con tim liền đập rộn rạo, vừa định cất tiếng kêu gọi, ngờ đâu đã bị Đắc Ý phu nhân điểm vào á huyết và nói.

- Hãy im lặng.

Đoạn giấu Nam Cung Bình vào sau một tảng đá, rồi mới sải bước đi lên trên một mỏm đá lớn tiếng gọi:

- Mai Ngâm Tuyết ... họ Mai kia, ra đây mau !

Tiếng gọi lãnh lút đã làm cho vài cánh chim đêm trong rừng kinh hãi, vội vàng vỗ cánh bay vút lên cao.

Liên tức trong rừng vang lên một chuỗi cười dài, Mai Ngâm Tuyết tay cầm một nhánh cây đủng đỉnh đi ra, trên người nàng là chiếc áo dài bằng buồm thuyền, tuy đơn sơ song rất sạch sẽ, hết như một nữ thần trong rừng hoang, trên mặt phẳng phát nụ cười duyên dáng nói:

- Tỷ tỷ lại đến ư ? Xin mời vào !

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Hiền muội, đã lâu không gặp, hiền muội lại càng xinh đẹp thêm lên nữa đấy.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Hôm qua tiểu muội có sẵn được mấy con thỏ ngon lắm, tỷ tỷ có muốn vào thưởng thức không ?

Hai người vui vẻ chuyện trò, lời lẽ thân mật, mặt cười dịu ngọt, song trong lòng đôi bên đều muốn nuốt chửng đối phương.

Nam Cung Bình vừa nghe tiếng nói của Mai Ngâm Tuyết, lòng vui mừng lẫn đau xót, thật hận cho mình miệng không thể nói, người không động đậy được, nhất thời lòng ngược cơ hồ vỡ tung.

Mai Ngâm Tuyết mắt đảo tròn cười:

- Trông tỷ tỷ hôm nay hơn hử thế này, có việc gì vui mừng phải không ?

- Đúng vậy nghe đâu hiền muội đã sắp sửa xong thuyền, nên tỷ tỷ rất lấy làm vui mừng.

Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích:

- Ô, tỷ tỷ tốt quá, rất tiếc là hiền muội chỉ ra đi một mình, tỷ tỷ sẽ càng hiu quạnh hơn và ... khi tỷ tỷ chết đi, không có lấy một người chôn cất, có thể sẽ bị kiến ăn mất xác. Ôi ! Tiểu muội rất lấy làm áy náy !

Đắc Ý phu nhân lòng thầm mắng, song ngoài mặt lại mỉm cười nói:

- Ô, hiền muội đã quan tâm cho tỷ tỷ quá nhưng tỷ tỷ sẽ chẳng bao giờ không có người chôn cất đâu.

Mai Ngâm Tuyết cười hì hì:

- Tiểu muội vốn định ở lại đây chôn cất cho tỷ tỷ, nhưng chỉ sợ tỷ tỷ già mà không chết, tiểu muội chẳng thể nào chờ đợi nổi, đành phải ra đi trước.

- Tỷ tỷ biết hiền muội chỉ nói đùa thôi chứ hiền muội không bao giờ ra đi đâu, sẽ để thuyền lại cho tỷ tỷ ra đi một mình, đúng không nào ?

Mai Ngâm Tuyết cố nén cười:

- Rất đúng. Rất đúng ! Khá khen cho tỷ tỷ đã nghĩ được như vậy.

Sau cùng vẫn không nén được, bật cười thành tiếng. Nàng càng nghĩ càng thấy nước cười, bất giác cười sặc sụa, cơ hồ chảy cả nước mắt.

Đắc Ý phu nhân cười to hét:

- Ý nghĩ ấy tuyệt không ? Cho hiền muội hay, ý nghĩ ấy không phải là của tử tử đâu, mà là của một người khách mới đến đây ngày hôm nay.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- À, thật ư ? Vậy là người khách của tử tử hẳn là rất thông minh, y là ai thế ?

- Nam Cung Bình !

Mai Ngâm Tuyết giật nảy mình, tiếng cười im bật, thảng thốt nói:

- Nam Cung Bình đã đến đây ư ?

Đắc Ý phu nhân chậm chậm đưa tay lên vén tóc:

- Không sai, y đã đến đây ! Hiền muội có muốn gặp y chăng ? Y thì rất tha thiết mong được gặp hiền muội đấy.

Mai Ngâm Tuyết nghe lòng xao động dữ dội, song ngoài mặt vẫn ra chiều thản nhiên.

Đắc Ý phu nhân ngăn người giây lát, đoạn lớn tiếng nói:

- Thế nào ? Chẳng lẽ hiền muội không muốn gặp y ?

Mai Ngâm Tuyết suy nghĩ thật nhanh, chậm rãi nói:

- Vì sao tiểu muội lại không muốn gặp y chứ ?

Đắc Ý phu nhân cười khúc khích:

- Vậy mới phải chứ, tử tử đã biết trước hẳn hiền muội cũng rất muốn gặp y.

Mai Ngâm Tuyết bỗng lại nói:

- Vì sao tiểu muội lại muốn gặp y ? Tiểu muội xem y như đã chết từ lâu rồi, hạng đàn ông bạc bẽo kia, gặp hay không cũng vậy thôi.

Đắc Ý phu nhân sửng sốt, ngưng cười, lập tức biến sắc nói:

- Chẳng lẽ hiền muội đã quên mất sơn minh hải thệ giữa hai người ? Đã quên mất tình nghĩa phu thê ? Hiền muội đã từng nói là sẽ mãi mãi chung tình với y, chẳng lẽ thấy đều là những lời giả dối hay sao ?

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Không sai, tiểu muội đã từng thủy chung một lòng với y, nhưng bây giờ thì lại vô cùng căm hận, khi ở trên Chư Thần đảo, tiểu muội đã cầu xin y mở mắt ra nhìn tiểu muội dù chỉ một lần mà y cũng không chịu, vậy thì giờ đây vì lẽ gì mà tiểu muội cần gặp y, vì lẽ gì chứ ?

Giọng nói nàng mỗi lúc càng cao, dường như lòng ngập đầy khích phần.

Đắc Ý phu nhân mặt biến sắc dữ dội, giọng hờ hởi:

- Hẳn là y có rất nhiều nỗi khổ tâm nên không muốn gặp hiền muội, nhưng y quả thực là một người đàn ông hòa nhã đa tình và thật lòng thủy chung với hiền muội, hiền muội tuyet đối không nên làm như vậy.

Y thị vốn tưởng hẳn có thể dùng Nam Cung Bình để uy hiếp Mai Ngâm Tuyết, khiến Mai Ngâm Tuyết phải vâng lệnh y thị, y thị đến đây với lòng đầy đắc ý và hy vọng, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết lại không hề quan tâm đến Nam Cung Bình. Thế là niềm hy vọng của y thị đã trở thành thất vọng, đắc ý trở thành sợ hãi, vội hết lời biện hộ cho Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Nếu tử tử cho y là một người đàn ông hòa nhã đa tình, vậy thì cứ bảo y bầu bạn với tử tử. Hứ ! Có một người đàn ông lý tưởng như vậy bầu bạn với tử tử, tiểu muội cũng có thể yên tâm ra đi.

Chưa dứt lời, quay người bỏ đi vào rừng.

Đắc Ý phu nhân hoảng hốt quát:

- Hãy khoan !

Mai Ngâm Tuyết không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Tiểu muội đã nhường cả chồng cho tử tử, tử tử còn chưa hài lòng ư ? Còn muốn nói gì nữa ?

Đắc Ý phu nhân mặt tiu nghỉu, hoàn toàn mất hẳn vẻ đắc ý, giọng run run nói:

- Tử tử già nua xấu xí thế này, làm sao xứng đáng với y. Còn hai người nam tài nữ mào, là một đôi giai ngẫu ...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng ngắt lời:

- Đó chính là điều tử tử muốn nói phải không ?

Đoạn cất bước đi, Đắc Ý phu nhân lớn tiếng:

- Khoan đã, người ta đã cực khổ tìm kiếm hiền muội, dù thế nào hiền muội cũng phải gặp y một lần chứ !

Mai Ngâm Tuyết chững bước:

- Gặp hay không thì cũng vậy, thôi thì gặp một lần nữa cũng chẳng sao !

- Chờ một chút, tử tử lập tức đưa y đến ngay.

Đắc Ý phu nhân phóng đi như bay, thị vốn muốn để cho Mai Ngâm Tuyết hết lời cầu khẩn rồi mới đưa Nam Cung Bình ra, ngờ đâu tình thế lại đảo ngược, chính thị phải cầu khẩn Mai Ngâm Tuyết, thật là đáng nực cười.

Nam Cung Bình lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người lòng ngổn ngang biết bao cảm xúc, lúc đau xót lúc lại vui mừng, lúc thất vọng lúc lại phần khích.

Chàng thầm nhủ:

- Ngay như Đắc Ý phu nhân mà còn hiểu mình hẳn có nỗi khổ tâm riêng, vậy mà Mai Ngâm Tuyết lại chẳng có chút thông cảm với mình.

Nghĩ đến đây lòng không khỏi sục sôi máu nóng, bỗng lại thay đổi ý nghĩ:

- Tâm kế của nàng rất sâu sắc, hay chẳng qua nàng đã hiểu thấu dụng ý của Đắc Ý phu nhân nên mới giả vờ như vậy ...

Nam Cung Bình đang phân vân thì Đắc Ý phu nhân đã lướt nhanh đến, cúi xuống sửa lại y phục và mái tóc cho chàng, gần giọng nói:

- Hãy cố gắng van cầu y thị, nhất định phải làm cho y thị động lòng mà lượng thứ cho người, hiểu chưa ? Bằng không ... hừ hừ, người hiểu rất rõ, lão nương việc gì cũng có thể làm được cả.

Nam Cung Bình cắn chặt răng lặng thinh.

Đắc Ý phu nhân bỗng chàng lên bước ra khỏi tảng đá.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, chỉ thấy một bóng người mảnh mai đứng quay lưng về phía này, lập tức nghe lòng đau nhói, cất tiếng gọi:

- Ngâm Tuyết ...

Người Mai Ngâm Tuyết tựa hồ thoáng rung động, song vẫn không quay đầu lại.

Đắc Ý phu nhân gượng cười nói:

- Hiền muội xem này, tỷ tỷ chẳng đã mang người đến cho hiền muội là gì ? Vì nhớ nhung hiền muội mà chàng ta đã tiêu tụy đến thế này, ngay tỷ tỷ trông thấy cũng phải xót xa.

Một hồi rất lâu Mai Ngâm Tuyết mới chậm chậm quay lại song mặt vẫn ra vẻ hết sức lạnh lùng.

Đắc Ý phu nhân vội nói:

- Hiền muội hãy xem, hai người đã trải qua biết bao biến cố, giờ đây đã được trùng phùng. Ô ! Thật là một điều rất đáng mừng, tỷ tỷ mừng quá ...

Y thị miệng nói mừng mà mặt thì tiu nghỉu, ánh mắt ngập vẻ căm thù, chẳng có chút vẻ vui mừng nào cả.

Nam Cung Bình thấy Mai Ngâm Tuyết lạnh nhạt với mình như vậy, ngàn vạn lời chất chứa trong lòng định nói ra đều bị nghẽn nơi cổ họng, biến thành một tảng đá ngàn cân đè nặng lên tim.

Đắc Ý phu nhân giật tay áo Nam Cung Bình nói:

- Nói đi, chẳng lẽ không vui mừng được gặp lại nàng hay sao ? Có điều gì cứ việc nói ra, chẳng lẽ còn mắc cỡ hay sao ?

Mai Ngâm Tuyết sầm mặt gắt:

- Có gì để nói nữa, không gặp y thì còn đỡ, gặp mặt y tiểu muội thấy căm hận quá, mau mang y đi khỏi đây ngay.

Đắc Ý phu nhân lớn tiếng:

- Hiền muội đã đoạn tuyệt ân nghĩa với y thật ư ?

Mai Ngâm Tuyết giọng căm hờn:

- Đúng vậy !

Đắc Ý phu nhân bỗng cười nham hiểm:

- Vậy thì để tử tử dùng thủ pháp ngũ âm điểm cho y tàn phế kỳ kinh bát mạch để cho sự đau đớn khủng khiếp hành hạ rồi miệng học máu đen mà chết, để xem người thật sự có đau lòng hay không ?

Quả nhiên vung tay điểm vào tàn huyết của Nam Cung Bình, đồng thời liếc mắt lên nhìn Mai Ngâm Tuyết, chỉ mong nàng ra tay giải cứu.

Nào ngờ, Mai Ngâm Tuyết lại cười khẩy nói:

- Xin cứ tự tiện, chỉ mong tử tử động thủ ngay tại đây để cho tiểu muội được chứng tận mắt cảnh y bị hành hạ, đồng thời cũng để cho tử tử thấy Mai Ngâm Tuyết này có động lòng hay không !

Đắc Ý phu nhân ngớ người chững tay lại, nhẩy dựng lên, giậm chân toét miệng mắng:

- Rõ là tiện nhân vô tình bạc nghĩa, lại đành tâm mưu sát thân phụ, thảo nào giới giang hồ đã gọi người là lãnh huyết, máu của người quả còn lạnh hơn rắn độc, lòng dạ người cũng ác độc hơn loài rắn rết.

Mai Ngâm Tuyết ngửa mặt cười vang:

- Đa tạ đã quá khen, nếu máu của Mai Ngâm Tuyết này mà không lạnh thì đã chết lâu rồi.

Bỗng ngưng nói, từ trong lòng lấy ra một đôi chuông vàng rất nhỏ, tiện tay ném ra "keng" một tiếng rơi xuống bên chân Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, chỉ nghe nàng trầm giọng nói:

- Đó là tìn vật người đã tặng cho ta vào hôm thành hôn, giờ hoàn trả cho người, kể từ nay giữa hai ta chẳng còn dính dáng với nhau, người đừng bao giờ quấy rầy ta nữa.

Nam Cung Bình nghe như một lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào lòng, hai tai lùng bùng cổ họng uất nghẹn.

Đắc Ý phu nhân giận dữ:

- Rõ là tiện nhân vô sĩ, người ta thôi vợ mà người lại đi thôi chồng, từ xưa đến nay tuy có rất nhiều người đàn bà vô sĩ độc ác, nhưng không một ai sánh bằng với người.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Thật ư ? Vậy mà ta cứ ngỡ đàn bà vô sĩ độc ác là người đấy chứ !

Đắc Ý phu nhân điên tiết giậm chân:

- Nam Cung Bình, sao người không chịu lên tiếng hả ? Người ... người ...

Nam Cung Bình đau lòng, đến đây thần kinh cơ hồ tê liệt, thờ thần nói:

- Ngâm Tuyết, tôi thật có lỗi với nàng, không dám trách nàng đã đối xử với tôi như vậy. Nàng còn trẻ, cuộc đời còn dài, chỉ mong mai sau nàng tìm được một người chính đáng sống một cách đường hoàng, chứ đừng ...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Không cần người phải nhọc tâm, trên đời thiếu gì đàn ông ...

Bỗng quay phắt đi, cười rộ nói tiếp:

- Thuyền đã sửa xong rồi, ta đi đây !

Trong tiếng cười vang, nàng phi thân vào rừng. Sau đó tiếng cười của nàng lập tức thay bằng tiếng khóc, người chao đảo hai lượt, nghẹn ngào khẽ nói:

- Tiểu Bình, hãy lượng thứ cho thiếp, nếu không như vậy thì chẳng thể nào qua mắt được Đắc Ý phu nhân ...

Chưa nói dứt lời đã há miệng phún ra một ngụm máu tươi, nàng gắng gượng đi thêm vài bước, tìm một nơi kín đáo chầm chậm ngồi xuống. Nàng hiểu rất rõ Đắc Ý phu nhân hung tàn độc ác, nên đã giả vờ đoạn tuyệt nghĩa ân với Nam Cung Bình hầu làm cho Đắc Ý phu nhân thất vọng.

Song nàng đã phải trả giá quá nặng, đã khiến cho Nam Cung Bình thương tâm, và lòng nàng cũng vô vàn đau đớn. Những lời lẽ sau cùng của Nam Cung Bình càng khiến lòng nàng tan nát, bởi niềm đau vượt quá sức chịu đựng của con tim, nên đã trở thành máu tươi phún ra miệng.

Nàng đưa tay nhẹ lau vết máu nơi khóe miệng, nụ cười bông thoáng hiện trên môi, bởi nàng biết màn kịch vừa qua của mình đã hết sức thành công. Đắc Ý phu nhân dù gian xảo đến mấy cũng vẫn bị nàng phỉnh gạt, nàng khẽ mỉm bả:

- Đắc Ý phu nhân, mục hãy đến đây, trong khu rừng này có biết bao bầy rập đang chờ đợi mục đấy. Mục tưởng ta đã ra đi rồi, lẽ nào mục lại không đến ?

Một cảnh tượng tựa hồ hiện ra trước mắt nàng.

Đắc Ý phu nhân bị treo ngược trên cây quăn quại rồi chết. Sau đó, nàng có thể ngã vào lòng Nam Cung Bình, bấy giờ dĩ nhiên Nam Cung Bình đã thấu hiểu nỗi khổ tâm của nàng, lúc ấy hai người sẽ khóc lóc kể lể về nỗi nhớ nhung và đau khổ của mình, rồi thì cùng nhau lên thuyền ra khơi ... rồi thì cùng nhau sống trong những tháng ngày hạnh phúc vui vầy, rồi thì..

Sau khi phún ra một ngụm máu tươi, toàn thân nàng rã rời bả hoại, giờ đây vừa nhắm mắt liền đắm chìm trong mộng đẹp ngập tràn hạnh phúc ...

Nam Cung Bình dõi mắt theo đến khi Mai Ngâm Tuyết khuất dạng, lòng khích động dữ dội bỗng cảm thấy cổ họng nong nóng, rồi thì không nén được, há miệng phún ra một ngụm máu tươi.

Đắc Ý phu nhân giậm chân lia lịa, không ngớt mắng chửi, đi tới đi lui bên cạnh Nam Cung Bình. Đột nhiên y thị chứng bước, vung tay vỗ vào huyệt đạo Nam Cung Bình, lớn tiếng nói:

- Đàn ông gì mà vô dụng quá, hãy mau đuổi theo trói người đàn bà vô sỉ ấy vào cây cho một trận đòn roi ...

Nam Cung Bình ngồi dưới đất không nhúc nhích, mỉm bả:

- Để nàng ta đi thôi ... để nàng ta đi thôi ...

Đắc Ý phu nhân tức giận:

- Để ả ta đi ư ? Hắc, người còn là một nam nhân đại trượng phu nữa không ? Người ở hoang đảo này chịu cực khổ, lại để cho ả tìm vui với những người đàn ông khác, nếu biết ả ta cùng là vợ của mấy trăm người, chẳng những người phải thẹn với người, còn thẹn với ma quỷ, mà ngay sư phụ sư huynh người, tổ tông tám đời của người cũng bị nhục nhã, người có xứng đáng với tổ tông người chăng ?

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt, nghiêng răng vọt đứng lên.

Đắc Ý phu nhân tưởng đầu lời lẽ của mình khích động được Nam Cung Bình, liền mừng rỡ nói:

- Đi, đi mau !

Y thị định lợi dụng Nam Cung Bình vào trước phá bẫy rập, rồi y thị mới theo vào sau.

Nào ngờ Nam Cung Bình thừ ra một hồi, song lại ngồi bệt xuống đất. Đắc Ý phu nhân nghiêng răng cảm tức, đảo quanh mấy vòng ở ngoài rừng, bỗng lại đến gần điểm huyết Nam Cung Bình rồi nói:

- Đi qua bên kia !

Nam Cung Bình đã hoàn toàn ngây dại, y thị vung chỉ điểm tới mà không hề biết tránh né.

Đắc Ý phu nhân nghĩ rằng hướng chính diện hẳn là có nhiều bẫy rập, nên y thị bèn hướng sang mặt khác, đi được nửa vòng, chỉ thấy một dãy mỏm đá đen thẳng đứng, bên dưới chính là cánh rừng.

Đắc Ý phu nhân thoáng ngẫm nghĩ, tìm đến hai hòn đá lửa, Nam Cung Bình giật mình buột miệng nói:

- Phóng hỏa ư ?

Đắc Ý phu nhân danh giọng:

- Không sai ! Lão nương đốt sạch cánh rừng này, để xem ả ta còn có bẫy rập gì nữa !

Phải biết sở dĩ y thị chần chừ không dám phóng hỏa là vì sợ mình hỏa công Mai Ngâm Tuyết, Mai Ngâm Tuyết dễ thường không thể hỏa công lại mình, như vậy toàn đảo sẽ bị thiêu cháy thành tro tàn, hai người cũng chẳng còn cách nào sống được.

Song giờ đây y thị đã không còn lo nghĩ đến nữa, bèn tìm đến một số cành lá khô đốt cháy lên, từ trên mỏm đá ném xuống.

Gió mạnh rừng khô, thoáng chốc đã rực cháy, khói đen bốc lên ngút trời.

Đắc Ý phu nhân cười ha hả:

- Phen này xem người còn cách gì nữa, trừ phi ...

Nam Cung Bình lạnh lùng ngắt lời:

- Giả sử nàng định ở lại thêm nửa hôm, bà phóng hỏa đốt rừng, nàng sẽ tức khắc lên thuyền đi ngay, đến khi lửa tắt vào thì cũng đã muộn rồi.

Đắc Ý phu nhân giật nảy mình, thừ ra một hồi, bỗng cười vang nói:

- Vậy thì mọi người cùng chết luôn thể ...

Tả chưởng nhanh như chớp vỗ vào huyết đạo Nam Cung Bình, hữu chưởng đẩy ra xô chàng xuống mỏm đá, cười như điên nói tiếp:

- Xông vào, xông vào đi ...

Nam Cung Bình nhào tới, mắt đã thấy sắp rơi vào lửa đỏ, ngay khi ngàn cân treo sợi tóc, bàn tay chàng bỗng bám trúng vào một chỗ tảng đá nhô ra, chỉ nghe "bình" một tiếng, chân phải chàng trúng vào cổ chân Đắc Ý phu nhân.

Đắc Ý phu nhân đang cười như điên dại, bỗng rú lên một tiếng kinh hoàng, rơi thẳng xuống mỏm đá ...

Nam Cung Bình đưa tay lau mồ hôi trán, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy Đắc Ý phu nhân khắp người bị bén cháy, từ trong lửa đỏ tung mình vọt lên, như điên cuồng lao về phía lửa chưa bốc cháy.

Nào ngờ vừa mới phóng đi hơn mười trượng, y thị bỗng lại rú lên một tiếng kinh hãi rồi ngã nhào, liền tức bị một sợi dây leo to treo ngược lên, và ngay lập tức từ trong lá rậm tên bay ra tới tấp, mấy mươi mũi tên đã có hơn nửa số trúng vào người y thị.

Nam Cung Bình nhắm mắt thắm buông tiếng thở dài, đứng thừ ra một hồi, đoạn phi thân quay trở về lối cũ, lớn tiếng kêu la:

- Ngâm Tuyết, Mai Ngâm Tuyết ! Y thị đã bị mắc bẫy rồi, nàng có trông thấy không ?

Lòng chàng nuôi hy vọng nếu khi này Mai Ngâm Tuyết quả đúng là sử dụng mưu kế, thì giờ đây nghe tiếng kêu gọi của chàng hẳn sẽ lộ mặt ngay, song trong rừng im phăng phắc chẳng chút động tĩnh, tất nhiên chàng không bao giờ nghĩ tới Mai Ngâm Tuyết hiện đã hôn mê bất tỉnh, lớn tiếng kêu gọi một hồi, chàng vô cùng thất vọng và bi phẫn, bỗng hét lớn một tiếng rồi phóng thẳng vào rừng.

Trong cơn hoảng loạn, Nam Cung Bình đã quên mất trong rừng đâu đâu cũng có bẫy rập, nên vào chừa đầy một trượng thì chàng đã bị vướng ngã, chỉ nghe vù một tiếng, một tảng đá to từ trên tán lá rơi xuống, trúng vào lưng chàng, chàng lại phún ra một ngụm máu tươi ngất xỉu ngay tại chỗ.

Gió biển thổi lồng lộng, lửa cháy mỗi lúc càng to.

Mắt thấy chẳng bao lâu nữa hòn đảo hoang này sẽ trở thành một vùng biển lửa, mà ba người trên đảo vẫn bất tỉnh nhân sự, ngọn lửa vô tình dần tiến tới gần, chỉ chốc lát nữa thôi sẽ nuốt chửng ba người ...

- o O o -